

בש"פ 4825/14 - צוריאל עמרמי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4825/14

לפני: כבוד השופט י' עמית
המבקש: צוריאל עמרמי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט כ' מוסק) בעמ"ת 44320-06-14 מיום 26.6.2014

בשם המבקש: עו"ד רחביה פילץ

החלטה

*

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט כ' מוסק) בעמ"ת 44320-06-14 מיום 26.6.2014, בה הורה בית המשפט על שינוי חלקי בתנאי מעצר הבית שנקבעו בהחלטת בית משפט השלום בירושלים (סגנית הנשיא ח' מאק-קלמנוביץ) במ"ת 52761-05-14 מיום 8.6.2014.

1. לפי המתואר בבקשה ובהחלטות המצורפות לה, ביום 28.5.2014 הוגש כתב אישום נגד המבקש בגין תקיפה הגורמת לחבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק) ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

בתמצית, לפי עובדות כתב האישום ביום 22.5.2014 בסביבות השעה 10:00 פלוני (להלן: המתלונן) חלף סמוך לקראוון של הנאשם ב-- נוכח סכסוך קודם בין המבקש למתלונן החל ביניהם ויכוח, במהלכו המבקש חבט באגרופו בפניו של המתלונן, הטיח את ראשו בקרקע, חנק אותו, אמר לו כי "ירצח אותו ויזיין אותו" וגרר אותו למרחק של כ-15 מטרים מכביש האספלט אל הקראוון שלו.

2. בד בבד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים. המבקש חלק על קיומן של ראיות לכאורה, וטען כי פעל לשם הגנה עצמית. בית משפט השלום, בהחלטתו מיום 5.6.2014 ציין כי קיימות ראיות לכאורה נגד המבקש, על אף שאין הן נקיות מספק, וכי מדובר בעבירות אלימות המקימות עילת מעצר סטטוטורית אך ברמה שאיננה גבוהה במיוחד. בית המשפט קבע כי יש לבחון שחרור המבקש לחלופת מעצר, ובדיון שנערך ביום 8.6.2014 הורה על שחרורו של המבקש למעצר בית מלא בחוות דקלים, מול מושב תדהר שבנגב, כך שיתאפשר לעורר גם לעבוד בחווה. כן נקבעו תנאים נוספים: התחייבות עצמית וערבות צד ג' של המפקח המוצע בסך ₪ 7,000 כל אחת; הפקדת סכום של ₪ 1,000; הרחקת המבקש מהמתלונן והרחקתו מהישוב -- למרחק של 500 מטר. עוד הורה בית המשפט על הכנת תסקיר מעצר בעניינו של המבקש. ביום 19.6.2014 נדחתה בקשתו של המבקש לקיים דיון נוסף בעניינו.

3. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי. לאחר דיון ולאחר שנבחנה האפשרות של שינוי חלופת המעצר, התקבל הערר באופן חלקי במובן של שינוי מקום מעצר הבית ותנאיו: מעצר בית מלא בבית אחיו של המבקש בישוב שבות רחל והחלפת הערבים. בסיפא להחלטתו ציין בית משפט קמא כי "לאחר מתן תסקיר שירות המבחן יוכל העורר לפנות לבית משפט השלום ולבקש כי מעצד הבית יוקל בדרך כזו או אחרת, ובית משפט השלום מן הסתם ייתן דעתו לעניין זה".

4. מכאן בקשת רשות הערר שבפניי, בה מלין המבקש על כך שבית משפט קמא לא נימק את החלטתו ולא התייחס לשאלת התשתית הראייתית הלכאורית שעמדה להכרעה. לטענתו, בשלב זה אין הראיות לכאורה מצדיקות השארתו במעצר בית, וכי מעצר הבית בדירת אחיו יחד עם תשעת ילדיו, קשים עליו מנשוא.

5. עניינו בבקשת רשות ערר לפי סעיף 53(א1)(1) לאחר תיקון מס' 8 התשע"א-2011 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). על דרך הכלל, בבקשות רשות ערר בענייני מעצרים נדרשות נסיבות מיוחדות אשר תצדקנה קיום דיון בגלגול שלישי (בש"פ 1394/14 פרץ נ' מדינת ישראל והאסמכתאות שם (2.3.2014); בש"פ 3214/14 וולד נ' מדינת ישראל (8.5.2014); בש"פ 4585/14 צקבאשווילי נ' מדינת ישראל (4.7.2014)).

הבקשה שבפני מעידה על כך שנפקותו של תיקון מס' 8 לחוק המעצרים טרם הופנמה, ויש להצר על הקלות הבלתי נסבלת של הגשת בקשות כגון דא לבית המשפט העליון. הבקשה אינה מעוררת כל שאלה המצדיקה מתן רשות לערור, כגון: שאלה בעלת חשיבות חוקתית; עניין שטרם נפסקה בו הלכה; מקרה שחשיבותו חורגת מעניינם של הצדדים; החלטה בלתי סבירה בעליל; עוול היורד לשורש העניין ואשר דורש התערבות מן הצדק. ולא רק זאת, אלא שעניינו בשלב ביניים, בין החלטות בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי לגבי מעצר בית, לבין הגשת תסקיר מעצר שיאפשר לבחון הקלה נוספת בתנאי מעצר הבית. אין דרכו של בית משפט זה להיעתר לערר בשלב ביניים, טרם מוצה הדיון בערכאה הדיונית, באשר המצב הרצוי הוא שהדיון ייערך כמקשה אחת בפני הערכאה הדיונית (ראו החלטתי בבש"פ 478/12 פריח אלעס נ' מדינת ישראל (23.1.2012); בש"פ 183/14 בן סימון נ' מדינת ישראל (19.1.2014);

בש"פ 8155/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.12.2013)). כך ב"גלגול שני", קל וחומר ב"גלגול שלישי".

6. למעלה מן הצורך אומר כי נראה שבית המשפט המחוזי נתן דעתו על התשתית הראייתית הלכאורית, וכפועל יוצא קבע כי ניתן לשנות את תנאי מעצר הבית כבר בשלב זה.

7. אשר על כן הבקשה נדחית אף ללא צורך בתגובה.

ניתנה היום, י"ג בתמוז התשע"ד (11.7.2014).

שׁוֹפֵט
